

Şair Soygunu / dedektif hikaye

Category: Goşgular, Kitapcy, Sözler

написано kitapcy | 22 января, 2025

Şair Soygunu / dedektif hikaye ŞAİR SOYGUNU

Yeni Moskova adlı şiir kitabıyla kısa sürede tüm dünyaya adını duyuran şair Yiğit Kerim Arslan'ı imza gününde kaçırmak için, çocukluk arkadaşım Reis Biçer ile beraber gümüş renkli Peugeot Partner aracımızla yola çıktık. Büyükşehir Belediyesi'nin özel katkılarıyla son teknolojilerin kullanıldığı yolda balığın suda gittiği gibi gidiyoruz. Arabayı ben kullanıyorum, Reis kullanamaz, çünkü onun ehliyeti yok. Karşımıza çıkan araçları bir soldan bir sağdan geçiyoruz. Belki yaptığımız trafik kurallarına aykırı, bu yüzden ölümlere sebebiyet verebiliriz. Ama kötü insanlar mıyız, herkes kadar biraz iyi, biraz da kötüyüz, kabul biraz iyiden biraz daha kötüyüz, tamam fazlasıyla kötüyüz; lâkin birini öldürecek kadar ve verdiği sözden dönecek kadar değiliz. Bu yüzden birini öldürmemek için arabayı daha düzgün kullanmaya başladım.

İstiklâl Caddesi'nde Galata yakınlarında bir kitapçıda imzaya gelecek olan Yiğit Kerim Arslan'ı kaçırpı Gazi Mahallesi'ndeki evimize getireceğiz. Çünkü gidecek başka bir yerimiz yok. Çünkü kız arkadaşım bana postayı koydu. Çünkü onunla tekrar bir araya gelebilmemiz için benden bir şiir istedi. Ve Mahal Edebiyat'ta kalemine en çok güvendiğim kişi o. Neticede bugüne bugün şiir kitabı ülkemizde binlerce adet satılmış, çağdaş şairler arasında yükselen bir değere sahip o. Hem de bir ara Facebook'ta gönderisine "Doğru düşünüyorsunuz," yazmıştım, o da yorumumu beğenerek yanıt olarak "Teşekkür ederim," yazmıştı. Bugüne bugün bir muhabbetimiz var, başkasını kaçıırırsak ayıp olur. En doğru kararı verdik.

Reis de maceraperest berduşun teki zaten. "Reis," dedim,

“Yiğit Kerim’i kaçıracam, gelir misin?” Hiç düşünmeden atladı. İyi çocuktur, beraber az mı yuttuk Gazi Mahallesi’nin tozunu, az mı koşturduk top peşinde sokaklarında. İyi bir görev adamıdır, “Reis top gitti koş getir,” dersin hiç mızıkçılık etmez, koşar getirir. İlk sigara içişimizde erketeye yatmıştı. Hatice teyzenin kızına mektuplarımı o taşımıştı. Hatta son kız arkadaşıyla da benim yerime yazışmışlığı var. Her neyse, Reis bu dünyada adam olarak gösterilebilecek sayılı kişilerdendir.

Arabayı Yeni Sanat’ın arkasındaki sokağa park ettim. Çok ters bir yer olmasına rağmen buradan başka da uygun bir yer bulamadığım için talihimi avradım yaptım.

Yiğit Kerim Arslan’ın geleceği kitapçının adı da çok manidar: Soyan Kitapçı. Arabayı park edip Columbia’nın önüne çıktık. Hemen önümüzdeki kestane kebabından on liralık kestane kebabı aldık. Dört tane Reis’e verdim. Bana da üç tane kaldı. Her zaman böyleyimdir, komşum tok yatsın, ben de yarı aç yatarım. Kestanelerimizi yiye yiye Soyan Kitapçı’ya ilerledik. Kestanenin kabuklarını kebabından aldığımız kese kâğıdına koyduk ve önümüzdeki çöp taşımaliğine attık. Şişhane Metro’sunun önünden geçip elli metre ilerideki hedef noktamıza vardık. Kitapçının önü tıklım tıklımdı. İğne atsan yere düşmesine imkân yok. Zaten bu durumda kimsenin iğne atma amacı da yok. İnsanlar efendi gibi imzalarını alıp gidecekler, tabii biz onlardan önce davranıp Yiğit Kerim Arslan’ı kaçırmazsak eğer. Reis’e erketeye yatmasını söyledim. Bir sözümü ikiletmez. Hemen gitti. Ben de kitapçının içine bakmaya çalışıyorum. Bir imkânını bulsam içeriye gireceğim. Bu esnada gözüme bir duyuru kâğıdı ilişti. Kâğıtta “TUVALETE GİTMEK İSTEYENLERİN PASAJIN İÇİNDEKİ MERDİVENİ KULLANMALARI UYGUN BULUNMUŞTUR. İKİNCİ KATTA Kİ SOYAN KİTAPÇI KAPISI TUVALETİ OLAN KİTAPSEVERLER İÇİN HER ZAMAN AÇIKTIR, Haluk Soyan” yazıyordu. İlk önce dikkatimi çeken yazım yanlışlığı oldu. “Kattaki” şeklinde yazılması gereken kelime “Katta ki” olarak yazılarak yanlışlık yapılmıştı. Bunu bu kadar dert edecek

benden başka fazla kişi yoktur, eminim. Pasajın girişini aradım, iki adım sağa kayarsam bu girişin tam karşısında olacaktım, öyle de yaptım, hemen Reis'i çaldırdım. Ben çaldırınca o aradı, böyledir o. Hemen gelmesini söyledim, derhal geldi, hiç acele etmeden pasajın girişinden içeri girdik, berdevam hareket haliyle merdivenleri birer ikişer çıktık. Dar ve yüksek merdivenler bizi soluk soluğa bıraktı. Reis merdivenlere oturup dinlenmeye koyuldu. Haberim yoktu henüz, arkamı dönünce gördüm. Omzuna elimi koyup "Hadi şu adamı kaçıralım sonra istediğin kadar oturursun," dedim. Reis'in bana bakışı çok acıklı idi. Bir anda içimde acıma belirdi. "Tamam, lan," dedim. "Sen otur burada, dinlen. Ben hallederim."

Kapıyı açıp içeri girdim. Karşımda geniş bir hol vardı. Holde üç tane kapı, her kapının yanında ne işe yaradıklarını gösteren resimler vardı. Beni ilgilendiren ilk şey tuvalet resmiydi. O kapıya yönelip içeri girdim. İçerde de kirli klozet, ondan daha kirli lavabo ve bir tane çöp kutusu vardı, peçete falan yok. Sensörlü lambası ben girince yandı. Sabahtan bu yana sıkıtığım çişimi boşalttım. Sifonu çektim ama su gelmedi. Klozetin içindeki su sapsarıydı. Hatta biraz daha işendiği durumda siyahlaşması söz konusu, şimdi ne yapacağımı düşündüm, bir tas falan olsa musluktan su çekebilirdim insanlık namına. Boş verip ellerimi yıkamak için lavabonun başına geçtim, musluğu çevirdim; lâkin bugün bendeki bu şansla hiçbir baltaya sap olunamaz. Su akılmıyordu! Söve saya çıktım tuvaletten. Cebimde kalemim olsaydı kullanmayınız yazardım kapısına. Diğer kapılara baktım. Biri depo ve ön muhasebe işleri için kullanılmıyordu sanırım. Diğerinin ise ne olduğu belirsiz. Böyle durumlarda her zaman belirsiz olanı seçmekte fayda vardır. O kapıya giderken dış kapı açıldı ve bizim Reis Biçer dinlenmiş bir biçimde geldi. Yüzü gülüyordu, kuşkulandıracak şekilde hem de. "Ne oldu?" diye sordum.

"Senin şair var ya," dedi.

"Ne olmuş?" diye sordum.

“Merdivenlerde. Buraya doğru geliyor,” dedi.

“Nereden biliyorsun?”

“Adamın biri ‘Yiğit Bey, sizin için oda hazırladık. Yukarıda yarım saat dinlenin sonra imzaya çıkarsınız,’ dedi.”

“Emin misin?”

“Yalancı mı demek istiyorsun bana? Teessüf ederim. Hiç yakıştıramadım. Bunca yıldır arkadaşımsın, ilk defa bana bu kadar kötü davranıyorsun. Kalbimi kırdın. Biz senin için adam kaçıralım, senin yaptığına bak. Yazıklar olsun. Hani bir film vardı ya, oradan aşırarak sana şunu söylemekte hiçbir sakınca görmüyorum: Helal olsun, kıyak arkadaşmışsın.”

“Reis, dur oğlum. Abartma. Tamam,” dedim. “Gel şimdi saklanalım. Bizi görmesin.”

Reis özür bekliyordu hâlâ, özür diledim. Asılmış yüzü normale döndü, kendince bir galibiyet aldı, puan tablosunda üst sıralara tırmandı, şampiyonluğa göz kırptı. Onun mücadele ettiği ligin sponsoru yok. Çünkü günüm dünyasının öykülerinde gurur diye bir şey yoktur, ona sahip çıkan da bittabi bulunmaz.

Reis’in getirdiği bilgiyle belirsiz odanın artık tüm sırrı çözülmüştü. Kapının önünden gelen seslerden ötürü acele etmemiz gerekiyordu ve ben de Reis’i kolundan tutup bu odanın kapısına bale yapar gibi havada uçarcasına yere az basarak hızla vardım. Kapıyı açıp Reis’i kolundan ittim, sonra kendim girdim ve en nihayetinde de kapıyı arkamdan kapattım. İçeride perdeler çekili olduğu için içerisi karanlıktı. Bu karanlıkta saklanabilecek bir yer bulmanın imkânsız olduğunu düşünüyordum. Bu anda aklıma telefonumun ışığı geldi. Daha geçen ay aldığım ve bir lira bile para ödemediğim telefonumun ekran kilidini açıp fenerini açtım. Reis’e göre en uygun yer klişe olarak tabir edebileceğim üçlü koltuğun arkasıydı. Oraya kimse bakmazdı. Reis’e orayı gösterdim. İlk göstermede anladı

ve hiçbir sakarlık yapmadan üçlü koltuğun arkasına geçip saklandı, ondan beklemediğim bir cevvallikle yapmıştı bunu, buradan çıktığımızda unutmazsam onu tebrik edeceğim. Ben de perdenin arkasına saklanmak gibi saçma sapan bir düşünceye kapıldım. Dış kapı açıldı. Düşüncemin saçma olmasına rağmen panikleyip hemen perdenin arkasına saklandım. Beni burada tanrıdan başka kimsenin görmemesi için dua etmeye başladım. Bacaklarım tir tir titremeseydi iyiydi, buna engel olamadığım için bacağım hakkında hiç de hoş olmayan sokak ağzıyla bir şeyler düşündüm.

İçinde bulunduğumuz odanın kapısının önünde Haluk Soyan olduğunu tahmin ettiğim adam, Yiğit Kerim Arslan olduğunu tahmin ettiğim henüz adamakıllı olgunlaşmamış sesli adama bir şeyler söylüyordu, bunları özetle şöyle söyleyebilirim: “Siz burada oturun, içeride bira ve meyvesuyu var, hangisini içmek istersiniz; bu size kalmış bir şey. Zamanı geldiğinde ben size haber vereceğim. İyi dinlenmeler Bay Arslan.”

Nihayet kapımız açıldı. Lambayı yaktı Yiğit Kerim Arslan. Lambayı yakmasıyla perdeden içeriyi görebiliyorum. Onun beni görmüyor olmasına ise tepkiyle bakıyorum. Kınasam yeridir. Bilgisayar çantasını andıran bir çantası var ve arkasında Reis’in saklandığı üçlü koltuğun üstüne attı. Kendisi de tekli koltuğa oturup ayaklarını üçlü koltuğun üstüne attı. Gözlerini kapatmasıyla perdenin arkasından çıktım. Ayaklarımı sessize almış gibi sessizce ona yaklaştım. Gözleri hâlâ kapalıydı. Açmasına olanak vermeden belimde sakladığım tabancayı alnının ortasına vurdum. Bayılmasını beklerken, kendisinden medet umduğum şair Yiğit Kerim Arslan, alnından kan akmasına aldırmadan yerinden kalkıp durumu anlamaya çalıştı. Tam bağırıp çığlık atacaktı, arkasından Reis üstüne atladı. Reis’in güçlü kolları arasında hiçbir direnç gösteremeyen şairimizin ensesine vurdum tabancayı bu sefer. Nihayet bayıltmıştık. Kafasını çevirip alnına baktım. Reis bana ters ters bakıyordu.

“Ulan, şu beceriksizliği ben yapsaydım tüm mazimi avradın

yapardın, soysuz!” dedi. Az önceki öfkesi hâlâ geçmemişti anlaşılan.

“Tamam,” dedim ona. “Uzatma da şu kanı kesecek bir şey bul.”

“Ne bulacağım manyak!”

“Manyak deme bana başlarım bir yerinden!”

Reis cevap vermeden yerinden kalktı ve alnına bastıracağımız bir bez buldu. Yiğit Kerim Arslan’ın alnına bezi bastırdık, kanın bu şekilde durmasını umuyorduk, durmasa bile kan yerinde kalsın, akmasın. Belki zamanla toprağın suyu çektiği gibi alın da kanı çeker. Reis’e adamı çıkartacağımızı, bunun için de dışarıyı kontrol etmesi gerektiğini söyledim. Reis “Her işi bana yaptırıyorsun, olmuyor,” diye söylene söylene gitti. Aradan bir dakika geçmeden beni aradı. Aşağısının temiz olduğunu adamı bir halıya sarıp getirmemi emretti. İyicene Türk filmine çevirdi günümü, diye düşünürken aslında çok da kötü bir plan olmadığını anladım. Odanın ortasında duran ve içeriye ayakkabıyla girildiği için halılık görevini yerine getirmeyen halının arasına şairi koydum ve halıyı sarıp omuzladım.

Ünlülerin ne yiyip içtiklerini sorgulamışımdır hep. Görünürde benden daha az kilolu olduğunu tahmin ettiğim kişiyi taşımakta zorlanıyordum. Dar ve yüksek merdivenlerden inerken zorlandım, hatta bir ara merdivenlerden yuvarlamayı bile aklımdan geçirdim. Ama sonunda indirebilmişim. Kapıda beni bekleyen ve sırttan Reis’e patlamamak için kendimi zor tutuyordum, bugün çocuğun kalbini fazlasıyla kırmıştık zaten; bir yenisine hiç gerek yok.

“Tut şunun ucundan da arabaya kadar götürelim,” dedim.

Gelip halının bir ucundan tuttu. Ve biz İstiklâl Caddesi’nde halı taşımacılığı yapıyorduk. Tramvay yolu inşaat halinde olduğu için yürümekte zorlandık. Yeni Sanat’ın arkasındaki arabamıza ulaşabilmek için bayağı işkenceler çektik, ama

değecekti; inşallah yani.

Arabanın arka koltuklarını yatırdık oraya halıyı yavaşça koyduk. Bundan sonra hiçbir aksilik olmaması için duayla çalıştırdım arabayı. Reis hâlâ sırıttıyordu.

“Ne oldu lan?” diye sordum.

“Yok bir şey, hayatımızda ilk defa bir işe yarıyoruz, onun sevinci var içimde. Yanlış anlamaya ne kadar da müsaitsin,” diye payladı beni.

“Oğlum, bugün beni yerin dibine sokuyor bununla da yetinmeyip itin bir yerine sokup çıkarıyorsun. Derdin yok ya inşallah?”

“Yo,” dedi. “Ne derdim olacak?”

Belediyenin bize özel yaptığı yoldan bermutat geçtik. Gazi Mahallesi’ne biraz trafikten ötürü yorularak vardık. Parkın yanındaki apartmanımın bir otoparkı olmadığı için kaldırımın üstüne park ettim arabamı. Apartmanın altındaki marketin sahibi Erol ağbi arabadan halıyı indirince yanımıza gelip meraklı gözlerle ne olup bittiğini öğrenmeye çalıştı. Ona, Reis’in teyzesi Nevzat Hanım’ın yalandan selamını söyledik. Altı yıldır dul olan ve bir rivayete göre karısını öldürmekle suçlanan Erol ağbi, Nevzat Hanım teyzeye ilgi duyuyordu. Erol ağbiyi de bir şekilde atlatıp apartmanda sadece bize yanmayan sensörlü kapı lambasının önüne geldik. Reis cebinden apartmanın anahtarını çıkartıp kapıyı açtı. Ağırılığın üçte ikisini Reis’e vererek asansöre kadar taşıdım. Halının kırıpramasıyla Reis ürktü. Ben hiç bozuntuya vermeden asansörün içinde halıyı açtım. Dördüncü kattaki dedemden kalma dairemize geldiğimizde Yiğit Kerim Arslan da bizimle birlikte yürüyordu. Dedemin tek torunu olduğum için ve aynı adı taşıdığım için hayırsız olmama rağmen bu daire bana kalmıştı. Dairenin anahtarı bir bende, bir Reis’te bir de hayırsız arkadaşımız Ümit’te vardı. Yiğit Kerim Arslan’ın alnındaki bezi aldım. Kan durmuştu. Mutfaktan, tezgâha damlayan çay leke yapmasın diye silmek için aldığım sarı bez ile bir leğen su aldım geldim.

Donmuş, simsiyah olan kanı sildim. En az Erol ağbi kadar meraklı gözlerle bizi inceleyen Yiğit Kerim Arslan'ın bu sakin hareketleri beni şaşırtıyordu. Acaba hafızasını falan mı kaybetmişti? Reis'i mutfağa çağırdım. "Git Erol ağbiye, Nevzat teyzenden bahset, yiyecek bir şeyler kap gel," dedim. Teyzesinin pezevenkliğini yapmaktan utanan Reis mırın kırın etse de gitti. Bir sözümü iki etmez demiştim. Misafirimize karşı ayıp olmasın diye sabahtan kalma çayı ısıtmadım, yeni çay için su koydum ve ocağı yaktım. Yiğit Kerim Arslan'a uygun bir açıklama yapabilmek için kelime dağarcığımı kurcaladım. Suyun kaynamasını beklemeden, içeriye şairin yanına geçtim. Sıkılmasın diye televizyonu açtım. Kanallardan haber verenini buldum, belki kendisiyle ilgili bir haber çıkar da ne kadar sevildiğini anlar düşüncesiyle. Sonra açıklamak için ona döndüm. Ama o beni hiç takmıyordu. Gözü televizyonda durmadan bir şeyler düşünmekteydi, bir derdi vardı belli ki. Talihimi avradım yaptım yine. Sormak için sesimi ayardım: "Öhö..." Son olarak da duruşumu ayarladım: Kollarımı göğsümde birleştirip bacak bacak üstüne attım.

"Sevgili Yiğit Kerim Bey," dedim. "Bittabi sizi neden kaçırdığınızı merak ediyorsunuzdur? Vakıa sormayışınızdı ve böyle sakin kalıyor oluşunuzdan bu durumdan şikâyetçi olmadığınızı anlıyorum," diye devam ettim. Bir edebiyatçı ile konuştuğum için cümlemin içine eski dilden birkaç kelime katmanın bir mahzuru olmaz hatta saygınlık kazandırır. "Yanılıyor muyum?"

"..."

Cevap alamayınca bozuldum. Bacaklarımı düzelttim. Bu arada Reis geldi. Üç torba erzak getirmiş, onları mutfağa bırakmasını ve çaya bakmasını söyledim. Sonra tekrar şaire döndüm.

"Tanımadığınız insanlarla konuşmuyorsunuz, anlaşılan," dedim. "Ama ben sizin bir hayranınız, bir okurunuzum. Hatta geçtiğimiz günlerde Facebook üzerinden konuşmuştuk. Bunu

unutmuş olamazsınız. Adım, Nuri Huri. Bu isim size bir şey çağrıştırdı mı?”

“...”

“Bunu hayır olarak kabul ediyorum. Pekâlâ... Direkt konuya gireceğim. Sevgilim tarafından terk edildim. Ancak beni hâlâ seviyor. Nasıl sevmesin, efendim? Gazi Mahallesi’nde bir evim var, ayrıca Aksaray’da Millet Caddesi üzerinde bir dükkânım var. Para affedersiniz bok gibi. Yani size karşı da ağzımı bozdum, çok şey... Bağışlayınız, lütfen.”

“Uzatmazsanız sevinirim,” dedi.

Konuşabiliyormuş da. “Tekrar barışabilmemiz için benden bir şiir istedi. Ancak ben bir şiir yazdım, Reis bununla polislerin sorgu sırasında işkence edebileceğini söyledi. Sizin derginizi takip ediyorum. Param olmadığı için değil. Kâğıt israfı olmasın diye... Güzel öyküler var. Şiirler de güzel.” Kabalık olacak ama samimiyeti ilerletmek için senlibenli konuşmalıyım, diye düşündüm: “Özellikle senin şiirlerin harikulade. Yani söyleyecek başka söz bulamıyorum. O kadar güzel ki. Ve bir o kadar da derin anlamlar içeriyor ki!”

“Benden ne istediğini anladım,” dedi Yiğit Kerim Arslan.

Bu sırada eli ve ağzı dolu gelen Reis, ağzındaki göstermek istercesine konuşuyordu: “Ne anladın Allah aşkına?”

“Şiir yazmamı istiyorsunuz.”

“Anlamış işte,” dedim Reis’e bakarak. “Sen niye misafirimizi örseliyorsun?”

“Peki yazmak istemezsem?” diye sordu Yiğit Kerim Arslan.

“Biz her şeyden önce bir insanın sağlıklı olmasını isteriz. Tabii bize uyduğu sürece ve bizimle iyi geçindiği sürece.”

“Yani, öldüreceksiniz?” diye sordu yine.

“Çok soru sormaya başladın,” diye tersledi Reis.

Karşımdakinin bozulmasını istemediğim için duruma açıklık getirmeyi uygun buldum: “Seninle alakası yok. Bu aralar herkesle böyle konuşuyor. Teyzesi ile ilgili birtakım düşünceleri var da, stresli dönemi; anlarsın.”

Reis’i çaya bakması için gönderdim. Bu arada odaya gelirken elinde tuttuğu bisküviyi de şairin önüne koydum. Yesin zavallıcık.

“Bakın Nuri Huri Bey,” diye gayet kibarca bir giriş yaptı. “Siz ne tür bir psikopatsınız cinselinize cinselikle saldırayım ya?”

“Küfür ederseniz müteessir olurum.”

“Başlarım senin müteessirinden. Yazmıyorum, kardeşim. Yazmayacağım da. Öldürecek misiniz? Ne âlâ! Ölmek için can atıyordum zaten. Öldürmezseniz sizi avradım yaparım. Öldürün lan! Öldürün beni! Yazmayacağım. Bağıracağım. Herkes duysun sesimi: KAÇIRDILAR BENİ! İMDAT! Öldürün lan! ...”

Reis çaydanlığı getirirken şair bağırmaya devam ediyordu. Ben bu tarz psikopatlığa anlam veremedim. Reis de sinirlenmiş olacak ki çaydanlığı getirdiği tepsiyi, çaydanlığı sehpanın üstüne koyup genç şairin kafasına vurdu. Şairin kafasında kırılan tepsi dedemin yadigârıydı bana. Tepsinin kırılmış hâlini görünce sinirlerime hâkim olamayıp Reis’e az önce şairden duyduğum şu cinselli küfrü söyledim. Bunun üzerine Reis çaydanlığı kaptığı gibi bana fırlattı. “Yeter ulan,” diye bağırdı. “Sabahtan beri!” Sonra da odadan çıkıp temizlemek için gerekli temizlik malzemelerini aldı geldi. Temizlerken de “Kusura bakma,” dedi. Bu şekilde barıştık.

Olaylardan şaşkın ve hiç umursamaz şairimize yeniden döndüm:

“Gördüğün gibi dünyanın en psikopat adamı var karşında. Bak hiç acımadan işkence ediyor, sonra da özür diliyor. Romantik

bir katile sahip olmak istemiyorsan ve Allah'ını kitabını seviyorsan bana bir şiir yaz, istersen sana şoförlük edebilirim."

"Bunların hiçbirisi umurumda değil. Ne yapıyorsanız yapın," diye son noktayı koydum. Reis'in yine sinirlendiğini seçtim. Yerimden kalkıp arkadaşımı kolundan çekerek mutfağa götürdüm. Mutfaka girmemizle Reis içindekileri kustu:

"Başımıza bela aldık ağbi!"

"Öyle," dedim. "Hem de belanın en büyüğü. Şimdi ne yapacağız? Hiçbir şey olmamış gibi adamı sokağa salamayız. Sıçtık, sıvadık. Reis senin kafan çalışır, bu işlerden belli ki anlıyorsun. Ne önerirsin?"

"Fidye isteyelim?"

"Ne fidyesi oğlum biz hırsız mıyız, ya da kaçakçı mı?"

"Bir farkımız yok. Bari değerlendirelim."

"Hadi ya? Öyle mi diyorsun?"

"..."

"Peki, ne isteyeceğiz?"

"Şiir."

Buna kahkaha attım. Hatta yere diz çöküp yeri yumruklayarak güldüm. Sonunda kendime geldiğimde "Şiir ha?" diye sordum ve bir daha güldüm. Reis hiç gülmüyordu.

"Ben ciddiym kardeşim. Şairi kaçıırıyorsun, para istesek bize yakışmaz. Şiir isteyelim."

"Ulan Reis, kafan çalışıyor dedik ya, böyle abes fikirleri nereden buluyorsun?"

"Neden abes olsun oğlum, cin gibi fikir işte."

“Ha-ha-ha!”

“Yeter güldüğün. Ne diyorsun?”

“Ha-ha-ha!” Gülmeyi zor da olsa kestim. “Bir daha ısrar edelim. Eğer yazmazsa isteriz şiir, fidye olarak. Ha-ha-ha!”

Reis ile tekrar odaya döndük. Odaya döndüğümüzde Yiğit Kerim Arslan uyuyordu. Reis dayanamayıp uyandırdı. Gözlerini yavaş yavaş aralayan şair yılgı içindeydi.

“Korkmayınız,” diye teskin ettim. “Biz yabancı değiliz. Ben Nuri Huri, bu da arkadaşım Reis Biçer.”

“Allah’tan yabancı değilsiniz,” dedi.

Sonra kalkıp koltukta düzgünce oturdu. Bu sırada kanalda kendisi ile ilgili altyazı çıkınca konuşmaya hazırlanan beni susturdu. Altyazıda aynen şöyle yazıyordu: “İMZA GÜNÜ İÇİN İNSANLARI GALATA’DA BEKLETTİLER!”

Reis sinirlendi. “Onlar yalancı mı?”

“Reis sakın ol.”

“Çocuk haklı! Yalancı mı onlar?”

Şairin çocuk dediği Reis 24 yaşındaydı. Kendisinden en az sekiz yaş fazla.

“Nuri, şimdi bırak şu mıhladığının haberini de ne yapacağımıza karar ver.”

“Haklısın. Yiğit Kerim, bizi sinirlendirme. Bir şiir yazacaksın altı üstü ne bu naz lan? Yani şöyle bir şey yazacaksın, Reis müsaadenle: ‘Seviyorum seni/menemen yer gibi/seviyorum seni/Instagram’dan yürür gibi.’ Affedersiniz, ben bu kıza Instagram’dan yazmıştım da. Hatta Reis konuşmuştu ilk. Ne günlerdi be?”

“Öldürmeniz konusunda ısrar ediyorum, ben.”

“Reis, güldürücü planını uygulamanın zamanı geldi sanırım,” dedim ve yine bir gülme geldi. Kendimi dizginleyerek açıkladım: “Bize başka çare bırakmadın sevgili dostum.”

“Öldürecek misiniz beni?” diye büyük bir keyifle sordu.

“Nedir bu ölüm aşkı?” diye tersledi Reis haklı olarak. “Sanki öteki tarafta bizi daha rahat hayat bekliyor. Kötü insanlar olmasak da kötü insanlar arasında kala kala... Neydi o laf?”

“Kötü rolü yapan insanlarız,” diye tamamladım.

“Hea, onun gibi bir şeydi.”

“Ne yapacaksınız?”

“Fidye isteyeceğiz.”

“Fidye mi? Bakın kitap çok sattı, çok para kazandım sanıyorsanız yanıtlıyorsunuz. Yedi liradan bana kalan sadece yüzde beş. Ne kadar kaldığını bile hesaplayamayacağım bir meblağ yani.”

“Hay Allah,” dedim. “Sizin işiniz de zormuş kardeşim. Ama para istemeyeceğiz biz. Allah’a şükür para ihtiyacımız yok. Sadece Erol ağbiden parasız alışveriş yapıyoruz, ondaki sebep de Reis kardeşimin teyzesi Nevzat Hanım’dan dolayı.”

“Anlamadım?”

“Fidye olarak şiir isteyeceğiz.”

“Absürt komedi dizisi mi bu?”

“Hayır. Polisiye bir öykü.”

“Dalga geçmeyin kardeşim, yok şiir miir. Kimden isteyeceksiniz?”

“Neydi sizin şu Mahal’de yazan adamın adı... Sakalı vardı.”

“Ferdî Örnek?”

“Evet. Onun numarası vardır sende?”

“Var. Ama sizi ciddiye alacağını sanmıyorum.”

“Sen şunun numarasını ver bakalım. Sonrasını biz düşünelim.”

Reis, Yiğit Kerim Arslan’ın LG G4 telefonundan Ferdi Örnek’in telefon numarasını çıkarttı. Şairimiz, Bay Örnek’i “Şair Örnek” diye kaydetmiş.

Numaramızı gizliye alma gereği duymadan aradık. Telefon üçüncü çalmada açıldı. Hoparlörü açtık sehpanın üstüne koyduk telefonu. Yiğit Kerim Arslan’ı konuşmaması için bayılttık. Ferdi Örnek ile konuşan bendim:

“Selamünaleyküm, Ferdi Bey ile mi görüşüyoruz?”

“Aleykümselam. Evet, ben Ferdi. Bey’siz. Sevmem o lakırdıyı.”

“Eyvallah, adamsın. Biz de hoşlanmayız. Ama aramızda bir samimiyet olmadığı için demiş bulunduk bir kere,” dedim.

“Kimsiniz?”

“Ben, Nuri Huri. Yanımda da Reis Biçer adında bir arkadaşım var. Müsait miydiniz acaba? Sizinle önemli bir konu üzerinde konuşmak istiyorum.”

“Şu an çalışıyorum, ama önemli olduğu için dinleyebilirim. Lâkin tanıyamadım sizi.”

“Önemli değil. Tanımamanız daha iyi. Ferdi kardeşim, Yiğit Kerim Arslan’ı nasıl bilirsin?”

Kendisini cenaze törenindeymiş gibi hissetmiş olacak ki: “İyi bilirdik, hakkımız helal olsun,” diye cevapladı.

“Yanlışı anlaşılmaz. Kendisi ölmedi. Baygın yatıyor yanımızda.”

“Ne?”

“Yanlış duymadın. Kendisini bayılttık.”

“Siz kimsiniz?”

“Bir çeřit řiir dűřkűnű, műptezeller.”

“Anlamadım?”

Neden şiire ihtiyaç duyduğumuzu ve neden Yięit Kerim Arslan’ı kaçırdığımızı kısaca anlattım. şairin beklenmedik davranışı karşısında bűyle komik bir yol izlememiz gerektiğini de anlattım, kendimi gűlmemek için zor tutarak.

“şimdi benden ne istiyorsunuz?”

“Bir saate kadar ařk řiiri yazmazsan, řair Yięit Kerim Arslan ۆlecek! Unutma, polise gidersen yine ۆldűrűrűz.”

“Dalga mı geçiyorsunuz siz?”

“Hayır. Bir saate kadar řiir hazır olsun,” deyip kapattım. Reis’le gűz gűze geldik. Sonra bűyűk bir zafer kazanmıřız gibi kalkıp sarıldık. Erol aębiden aldıęımız Coca-Cola’yı bardaklara doldurup bardak bardak içtik. Televizyonda da řahane bir Tűrk filmi atık, Kemal Sunal’ındı bu film; Bıkın.

Bir saatten biraz daha fazla zaman geçirdik. Adama da zaman tanımak gerekiyordu, sonuçta bir sanat eseri ortaya koyacaktı ve her řeyden ۆnemlisi bir řiir yazmak benzemezdi bir ۆykű yazmaya ya da bir roman yazmaya veyahut konuřmaya. Her řeyden műhimi řiirde ahenk olmalıydı. Kelimelerle gűze deęil kulaęa hitap etmeliydi. Hece ۆlűsű olsun ya da olmasın, kafiyesi olsun ya da olmasın; řiir, kulaktan duyulan kalbin hissettięi beynin yorumladıęı bir iletiřim aracıdır.

Bir saat sonra Ferdi ۆrnek’i aradık. Telefonumuzu açmadı. Yięit Kerim Arslan’ın telefonundan aradık, yine açmadı. řairin telefonundan kısa mesaj çektik: “Amazsan ۆldűrecekler beni,” yazdık. Yine aradık, açmadı. Ne yaptıysak cevap alamadık. Bize řairi ۆldűrmekten bařka are kalmamıřtı, neticede sűzlerini

tutmayan insanlar kötüdür...

Her şeyi göze alarak halının arasına sarıp arabaya götürdük. Soyan Kitapçı'nın önüne halının üzerine bir not yazarak bıraktık. Notu Reis yazmıştı. "Ne yazdın lan?" diye sordum, cevap vermedi.

Kıza da Google'a "bilinmedik aşk şiirleri" yazıp karşıma çıkan en güzel bilinmedik şiiri değiştirip gönderdim. Barışmadı. Reis'ten hoşlanıyormuş, aradan çekildim...

Mete KARAGÖL. Goşgular